

siddet med en Formue paa 30 000—40 000 op imod 50 000 Kr. og har svaret Skat af denne Formue, er gaaet hen og har købt en Ejendom, men Forskellen mellem Købesummen og Ejendomsskylden har været saa stor, at han Dagen efter, at han havde købt Ejendommen, ikke havde en Øre i Formue. Der ligger her saa store Formuer skjult for Skattemyndighederne, at man alene af den Grund burde fremtvinge en Ekspropriationsbestemmelse af Jord. Man vilde da faa det virkelige Forhold frem mellem Jordprisen og de Beløb, som Landbrugerne i Almindelighed sætter deres Jord til ved Formueangivelse til Skattevæsenet.

Den højtærede Minister udtalte sig ikke stærkt med Hensyn til mit Ønske om, at man fra Statens Side skulde undersøge, hvorledes Lovgivningen paa dette Omraade havde virket, siden den begyndte i 1899, og i hvor mange Tilfælde der havde fundet Nedlæggelse af Husmandsbrug Sted, og i hvor mange Tilfælde der havde fundet Overdragelse Sted til andre end dem, som det oprindelig var Lovens Bestemmelse skulde have disse Huse. Naar man staar overfor en fortsat Lovgivning paa dette Omraade, og naar man fra Statens Side stiller store Beløb til Raadighed i saa Henseende, for at der kan fortsættes ad den Vej, saa er det dog af Betydning, at man faar at vide, om den Lovgivning, som man begyndte i 1899 og har fortsat indtil Dato, i Virkeligheden er saadan, at den er kommet dem til gode, som den har taget Sigte paa. Jeg har ikke sagt, at der ulovligt var nedlagt Ejendomme, for det kender jeg ikke noget til, men jeg kender — det udtalte jeg, første Gang jeg havde Ordet — mange Tilfælde, hvor Ejendomme er nedlagte under Krigen. Det er muligt, at de paagældende har haft Lov til det, at de har faaet Landbrugsministeriets Tilladelse dertil, det ved jeg ikke, men det, jeg ønskede, var netop at faa oplyst, i hvor stort Antal Husmandsbrug fra 1899 indtil Dato var nedlagte. Jeg nævnte ved Finanslovforslagets første Behandling, at jeg da lige havde været ude at foretage en Vurdering i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, det var en Præstegaards Jord, der blev udstykket, saa vidt jeg husker i 8 Brug. Ved den ene Ende af Marken laa 2 Statshusmandsbrug, som jeg tidligere havde været med til at vurdere. De var nedlagte under Krigen og blev nu brugt som Fodermesterbolig og Forkarlbolig paa den Gaard, de var udstykkede fra omkring ved Aarene 1912—13. Ved den anden Ende af Marken laa der ligeledes to

Statshuse, som jeg adskillige Gange havde besøgt paa Tilsyn. De var nu ogsaa nedlagte, Statslaanet var indbetalt, og Amtskommissionen havde som saadan ikke længere Tilsynspligt eller Tilsynsret over disse Ejendomme; Bygningerne blev brugt som Arbejderboliger for en Herregaard, og Jorden var lagt ind derunder og forpagtet ud til en anden Husmand, mod at Herremanden fik Jagtretten. Jeg kunde nævne ikke eet, men Snese af saadanne Tilfælde rundt omkring fra Landkommunerne. De har muligvis fundet Sted paa lovlig Maade, men det var netop saadanne Tilfælde, der fremkaldte Loven af 20. Marts 1918 om Forbud mod Nedlæggelse af bestaaende Landbrug o. s. v., og det har dog Interesse, at man fra Samfundets Side faar at vide, i hvor stor Udstrækning Husmandsbrug er nedlagte, før man gaar til en fortsat Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg kan sluttelig sige, at vi fra vor Side vil deltage i Arbejdet for de fremsatte Lovforslags videre Fremme her i Tinget, men vi ønsker ganske vist fra mit Partis Side en meget grundig Udvalgsbehandling, og vi haaber i hvert Fald, at en Del af de Krav, vi har stillet, maa blive imødekommet paa en noget fyldigere Maade, end den højtærede Minister har gjort det i Dag.

Ulrich: Jeg vil tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de Herrer Ordførere og den højtærede Landbrugsminister. Til Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, vil jeg gerne sige, at naar han i sit indledende Foredrag udtalte, at en Forhøjelse af Maksimumsbeløbet for Laaneværdien indtil 22 000 Kr. efter hans Mening ikke var for stor, kan der selvfølgelig være nogen Tvivl om, hvorvidt han har Ret i denne Betragtning eller ikke. Jeg for min Part er mest tilbøjelig til at tro, at Beløbet er lovlig stort, men, som sagt, jeg gaar med dertil, hvis man i Udvalget mener, at dette Tal er det rette. Jeg forstaaer udmærket godt Tanken med den Ændring, som det ærede Medlem ønskede, Landbrugsministeren skulde gaa til, ifølge hvilken det ærede Medlem vilde sikre, at det direkte Statstilskud paa 6 600 Kr. til Opførelse af Bygninger ikke blev stukket i Lommen af den Mand, der fik det, derved, at han solgte Ejendommen, naar Bygningerne var opførte, og jeg vil gerne sige, at det i og for sig er i Overensstemmelse med det Ønske, vi fra vor Side udtalte gennem det Forslag, vi under Jordlovenes Behandling lagde paa Tingets Børd. Vi ønskede gennem dette Forslag at sikre et Statstilskud til Op-